

Dingi lingi, ding dong - Gott, Karel

On: Když jsem já byl tenkrát kluk,
co tmy se bál a koní,
v zimě býval větší mráz
a padal sníh, co zvonil.

Ona: Smiř se s tím, že kdekdo z nás
se ve vzpomínkách mýlí.

Poslouchej, sníh zvoní zas
a jako dřív je bílý.

On: Vločka sklouzne, polaská tě,
copak jí v tom brání.

A já slyším na kabátě
šťastné zacinkání.

Sbor:/Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong.
Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong./

Ona: Z čista jasna, tu mě máte,
sníh se sype strání.

On: A já cítím pod kabátem
šťastné zacinkání.

Proč jsem jen tu vločku strás,
proč najednou je po ní?

Oba: Nejkratší vždy bývá čas,
kdy padá sníh, co zvoní.

Sbor:/Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong.
Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong./

Oba: Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong.
Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong.

Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong.
Dingi lingi dong,
dingi lingi dong.
Dingi lingi dong,
ding dong.